

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/113/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110011638
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3110011638.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. januára 2016 prejednal odvolania poškodenej J.. N. F. a prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín v trestnej veci obžalovanej

J.. P. E.,

nar. XX.XX.XXXX v R., okres Z., trvale bytom Q. D., Y. O. a J. č. XX/X, okres Ilava, samostatnej zárobkovo činnej osoby - detskej lekársky, na verejnom zasadnutí neprítomnej,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 4T/67/2014 zo dňa 11. mája 2015 2013 a takto

rozhodol:

I.

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora zamieta, pretože nie je dôvodné.

II.

Podľa § 316 ods. 1 Tr.por. sa odvolanie poškodenej J.. N. F. zamieta, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bola obžalovaná J.. P. E. podľa § 285 písm. b/ Tr.por. oslobodená spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín č. 2Pv 465/10 zo dňa 14.10.2010, doručení Okresnému súdu Trenčín dňa 18.10.2015, ktorá jej kládla za vinu, že sa mala dopustiť prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr.zák. s poukazom na ustanovenia §§ 138 písm. h/, 139 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. na tom skutkovom základe, že ako službukonajúca lekárka detskej ambulancie Lekárskej služby prvej pomoci - Nemocnice s poliklinikou Ilava, n.o., dňa 12.12.2009 v čase o 14.04 hodine a následne opakovane uvedeného dňa v čase asi o 18.30 hodine pri vyšetrení dieťaťa J. F., nar. X.XX.XXXX, bytom v Z., X.. Q. č. XXX/X nebrala do úvahy priebeh jeho ochorenia, ktorý poukazoval na možnosť invazívneho bakteriálneho ochorenia - pleuropneumónie, podcenila tento jeho stav a nevykonala všetky zdravotné úkony na správne určenie choroby, predovšetkým nerozšírila vyšetrenia o tzv. zápalové markery a nevyšetrila snímok hrudníka, na základe jednoznačného progresu ochorenia s jeho alarmujúcimi príznakmi neodporučila pacientovi hospitalizáciu a komplexné vyšetrenie s cieľnou útočnou liečbou, v dôsledku čoho došlo dňa 13.12.2009 v čase o 8:30 hodine doma v mieste bydliska k úmrtiu pacienta J. F., pričom príčinou jeho smrti bolo kardiorespiračné zlyhanie v dôsledku hnisavého zápalu pľúc a pohrudnice, čím tak nebola zdravotná starostlivosť zo strany J.. P. E. poskytnutá v súlade s

ustanovením § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších právnych predpisov, nakoľko neboli správne vykonané všetky zdravotné úkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy, pretože tento skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania, jednak prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín, tak aj poškodená J.. N. F..

Prokurátor zahlásil odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku s tým, že odvolanie je podávané v neprospech obžalovanej. Následne prokurátor odvolanie podrobne písomne odôvodnil. Prokurátor v úvode uviedol, že sa nestotožňuje s vyhodnotením dôkaznej stránky veci, táto nezodpovedá zistenému skutkovému stavu veci a zákonu, produkované úvahy súdu týkajúce sa najmä posúdenia objektívnej stránky konania obžalovanej sú vecne a právne nepriliehavé z ďalších dôvodov uvedených v odvolaní. Podľa názoru prokurátora na hlavnom pojednávaní po zrušení odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Trenčín uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23To/74/2014 zo dňa 1.8.2014 nedošlo k žiadnemu zásadnému a podstatne významnému zvratu v dôkaznej situácii, ktorý by odôvodňoval oslobodenie obžalovanej spod obžaloby. Vykonané dôkazy v podobe znaleckých posudkov, ktoré zabezpečila a predložila obhajoba, sú z hľadiska ich záverov obsahovo neudržateľné a dôkazne nespôsobilé na vyvinenie obžalovanej spod obžaloby. Závery a vyjadrenia prezentované v znaleckých posudkoch najmä MUDr. Štullera, PhD. a MUDr. Moravanského sú pre stabilizáciu skutkových zistení a právneho posúdenia konania obžalovanej kľúčové a podstatné, pričom ďalšie znalecké posudky ich opodstatnenosť nespochybňujú do tej miery, že by to zakladalo dôvod na oslobodenie spod obžaloby. V ďalšom prokurátor popísal, prečo minimalizácia diagnostických úkonov bola práve tým rozhodujúcim príčinným faktorom, ktorý spôsobil, že poškodenému M.H. nebola poskytnutá adekvátna zdravotná starostlivosť, hoci to jeho zdravotný stav nevyhnutne vyžadoval (zápalové markery, RTG hrudníka, hospitalizácia). Za tohto stavu veci smrť poškodeného nebola prekvapujúca, ale bola logickým a v podstate nevyhnutným vyvrcholením všetkých vytýkaných pochybení obžalovanej (správne stanovenie diagnózy, zabezpečenie včasnej a účinnej liečby). Prokurátor liečbu maloletého obžalovanou hodnotil ako rutinnú, nevyznačujúcu sa skutočným a úprimným záujmom o zdravie dieťaťa. Obžalovaná konala rýchlo a povrchno, pričom zanedbala svoje elementárne povinnosti pri poskytovaní zdravotnej pomoci. Podľa názoru prokurátora, súd prvého stupňa síce podrobne a argumentačne správne rozviedol výpočet pochybení obžalovanej ako ošetrojúcej lekárky, avšak jeho závery o absencii objektívnej stránky (príčinnej súvislosti) žalovaného trestného činu sú nesprávne. Súd prvého stupňa tu nesprávne vychádzal zo záverov ad hoc znalcov zabezpečených obhajobou, ktoré sú v rozhodujúcej miere prezentované v hypoteticko-teoretickej rovine, majú špekulatívny charakter, pričom na hlavnom pojednávaní bola evidentná ich snaha bagatelizovať až ospravedlňovať pochybenia obžalovanej. Je diskutabilné do akej miery sú hodnotiace úsudky týchto znalcov k posúdeniu príčin smrti maloletého M.H. objektívne hodnoverné, obsahovo korektné, kriticky nezaujaté a účelovo nezaťažené tendenčnými postojmi v prospech obžalovanej ako zadávateľky posudkov. Prokurátor odmietol závery znalcov ako k asfyktickej príhode (mikroaspirácia obsahu žalúdka je bezvýznamná pre kauzalitu následku), pričom zvracanie bolo vyvolané hnisavým zápalom pľúc, avšak k nemu došlo až v záverečnej terminálnej fáze života maloletého. Podľa pitvy boli pľúca plné mikroabcesov a zápalových elementov, ktoré sú prítomné jedine pri pneumónii a svedčia o bakteriálnom zápale. Ak by aj k vývoju zdravotného stavu maloletého M.H., prípadne pristúpila iná okolnosť, ktorá by bola spôsobilá vyvolať udusenie, táto nemohla vzniknúť a nastať izolovane bez súčasnosti s prebiehajúcim zápalom pľúc. Ani záver ad hoc znalcov, podľa ktorých príčinou smrti maloletého M.H. mohla byť tzv. atypická pneumónia (príznak v podobe chudobného klinického obrazu), nevyvíja obžalovanú z jej povinností zabezpečiť adekvátnu zdravotnú starostlivosť. Atypická pneumónia je bez príznakov a s chudobným klinickým obrazom, avšak priebeh ochorenia mal. M.H. sa vyznačoval príznakmi v podobe sťaženého dýchania, horúčok, opakovaného vyhľadania lekárskej pomoci a potrebou podania adrenalínu. Tieto príznaky mali obžalovanú ihneď viesť k prevedeniu RTG snímky hrudníka a pľúc, odber krvných plynov (zistenie respiračnej insuficiencie) odobratie krvi na zistenie zápalových parametrov. Počas hospitalizácie v nemocničných podmienkach mohlo byť včas zabránené kardiorespiračnému zlyhaniu, pričom úmrtia na zápal pľúc, ktorý je v dnešnej dobe antibiotikami dobre liečiteľný, sú raritné a často im podľahnú len osoby s oslabenou imunitou alebo onkologickí pacienti, čo zosnulý maloletý M.H. nebol. U poškodeného nešlo o banálnu infekciu zápalu mandlí a nosohltana, pretože dieťa prejavovalo známky zhoršeného až chrčivého dýchania. Ďalej prokurátor k možnej príčine smrti v podobe syndrómu náhlejšej smrti, ktorá môže nastať aj u zdravého jedinca, uviedol, že v tomto

prípade je neakceptovateľná, pretože maloletý M.H. nebol v zdravotne bezchybnom stave. Naopak vykazoval vážne známky ochorenia s progresom jeho sústavného zhoršovania. V závere odvolania prokurátor uviedol, že príčinná súvislosť v konaní obžalovanej a spôsobeným následkom v podobe smrti poškodeného je neprehliadnuteľná a nie je možné ju spochybníť na základe tých skutočností, na ktorých súd založil svoj záver o absencii kauzálneho nexu v konaní obžalovanej. Všetky alternatívne príčiny smrti maloletého M.H. majú svoj pôvod vo fatálnych pochybeniach obžalovanej J. P. E., ktorá podcenila zdravotný stav poškodeného, nevykonala všetky potrebné a dostupné štandardné vyšetrenia potrebné na správne určenie diagnózy, pričom následne naordinovaná liečba v domácom prostredí bola absolútne nedostatočná a nevyhovujúca, nebolo ňou možné zabrániť smrti poškodeného, ku ktorej došlo práve v dôsledku liečebných zlyhaní obžalovanej. Len za situácie, ak obžalovaná vzhľadom na chorobný stav poškodeného, by mu poskytla príliehavú, štandardne uplatňovanú zdravotnú starostlivosť, potom by prípadná smrť poškodeného nemohla byť pričítaná na zodpovednosť obžalovanej.

Prokurátor v písomnom odvolaní navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr.por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a aby podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Poškodená J. N. F. písomne podala odvolanie prostredníctvom svojho splnomocnenca. Splnomocnenec tu uviedol, že poškodená trvá na svojom návrhu na náhradu škody a žiada, aby obžalovaná bola zaviazaná k jej náhrade.

K odvolaniu prokurátora sa podrobne písomne vyjadrila aj obžalovaná J. P. E. prostredníctvom svojho obhajcu. Podľa názoru obhajcu, tvrdenia prokurátora v odvolaní nasvedčujú tomu, že konajúci prokurátor sa neoboznámil s priebehom a výsledkami dokazovania, pretože v konaní bolo preukázané, že maloletý pri opakovanej návšteve v ambulancii nemal sťažené dýchanie a zmeranú teplotu na 36,9°C, t.j. v norme, pričom aj jeho stav bol po odchode z ambulancie stabilizovaný. Obhajca nesúhlasil s názorom prokurátora, pokiaľ sa tento snažil bagatelizovať znalecké posudky súdnych znalcov prof. MUDr. Přemysla Strejca, DrSc., prof. MUDr. Miloša Velemínského, CSc., prof. MUDr. Ota Masára, CSc., doc. MUDr. Martina Brezinu, CSc. a MUDr. Michala Moravského, pretože sa jedná o špičkových odborníkov a vedeckých pracovníkov v oblasti ich povolania. K uvedeným znalcom okrem ich podrobného profesného pôsobenia obhajca aj uviedol tie časti ich znaleckých výpovedí, kde títo podporovali obranu obžalovanej. Obhajca ďalej spochybnil pitvu nebohého M.H., ktorá bola vykonaná neodborne a protizákonne a konajúci lekár MUDr. Štuller, PhD. nevykonal potrebné úkony pre zistenie skutočnej príčiny úmrtia maloletého (odber materiálov, toxikologické a ďalšie špeciálne laboratórne analýzy). Z vyšetrení realizujúcich pitvajúcim lekárom nemožno potvrdiť ani vylúčiť bakteriálnu alebo vírusovú etiológiu ochorenia. Závery pitvajúcего lekára nemožno zodpovedajúco podložiť konkrétnymi výsledkami vyšetrení. V pitevnom protokole sa lekár nevyjadruje k možnosti náhlejšej asfyxie v dôsledku aspirácie žalúdočného obsahu a rozvoja zmien na pravých pľúcach v dôsledku aspiračnej pneumónie. K tomu obhajca namietal aj zákonnosť znaleckého posudku, pretože v predmetnej veci nebola vykonaná súdna pitva, ale pitva patologicko-anatomická. Podľa jeho názoru, vzhľadom na odbery častí pľúc maloletého M.H., je nedôvodné tvrdenie o tom, že u nebohého išlo o pľúcny zápal veľkého rozsahu (neoznačené odbery z lalokov pľúc). V závere vyjadrenia obhajca uviedol, že aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa je neobjektívne a neproporcionálne, avšak právny záver súdu prvého stupňa o oslobodení obžalovanej spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr.por. je správny. Navrhol odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr.por. zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní navrhla prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr.por. a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Súčasne vzhľadom na použitie súdom zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ k čomu neboli dôvody, navrhla prokurátorka pred súdom prvého stupňa doplniť dokazovanie znaleckým posudkom ústavu za účelom odstránenia rozporov v znaleckých posudkoch. K odvolaniu poškodenej sa prokurátorka nevyjadrila. Splnomocnenec poškodenej J. N. F. navrhol, aby v prípade uznania viny bola obžalovaná zaviazaná k náhrade škody tak, ako bola škoda uplatnená. Obhajca obžalovanej navrhol odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné zamietnuť. K návrhu prokurátorky na doplnenie dokazovania posudkom ústavu uviedol, že v Slovenskej republike nie je evidovaný ústav, ktorý by takto mohol doplniť dokazovanie. K odvolaniu poškodenej uviedol, že je podané v rozpore so zákonom.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. z podnetu odvolania prokurátora preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Odvolanie poškodenej odvolací súd preskúmal podľa § 316 ods. 1 Tr.por. a dospel k záveru, že poškodená v tomto prípade nebola oprávnená proti rozsudku súdu prvého stupňa podať odvolanie.

1) K samotnému rozhodnutiu odvolacieho súdu senát opakovane pripomína (tento názor si osvojil aj súd prvého stupňa), že prejednávaná trestná vec je z hľadiska dokazovania a rozhodovania mimoriadne obtiažna ani nie tak po skutkovej stránke, ako po stránke odbornej klasifikácie (medicínskej) zisteného skutkového stavu (konanie, resp. opomenutie obžalovanej, príčina smrti maloletého). Až po takejto odbornej klasifikácii mohli potom súdy pristúpiť k uplatneniu príslušných noriem trestného práva upravujúce základy trestnej zodpovednosti (znaky skutkovej podstaty trestného činu). Niet pritom pochybnosti, že odborná klasifikácia - medicínskej stránky veci rozhodujúcou mierou vplývala na rozhodnutie predmetného trestno-právneho vzťahu z pohľadu trestného práva hmotného.

Toto uvádza senát odvolacieho súdu najmä z toho dôvodu, že pri vyhodnocovaní dôkazov bol súd povinný v ďaleko väčšej miere než obvykle vychádzať z názoru „odborníkov“ na tak špecifickú oblasť akou je medicínska veda. Tu napríklad oproti trestnej činnosti v doprave, kde spravidla majú sudcovia aj vlastné skúsenosti vodičov, sú sudcovia prakticky „absolútne“ odkázaní pri svojej rozhodovacej činnosti na názor osôb znalých v medicínskom odvetví.

To samozrejme ale neznamená, že by súd mal rezignovať na svoju povinnosť hodnotiť aj znalecké posudky, ako každé iné dôkazy v súlade so základnou zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr.por. voľné hodnotenie dôkazov. V tento súvislosti zároveň odvolací súd k obsahu odvolania prokurátora pripomína, že súd musí hodnotiť dôkazy nezávislé od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Z obsahu odvolania prokurátora pritom vyplýva, že znalecké dokazovanie a jeho výsledky vykonané na hlavnom pojednávaní z podnetu obžalovanej, avšak na základe príkazu odvolacieho súdu (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23To/74/2014 zo dňa 1.8.2014) v zhode s názorom Najvyššieho súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Tdo/17/2014 zo dňa 16. apríla 2014), jednak nesprávne opakovane označuje ako „ad hoc“. Navyše k výsledkom tohto dokazovania použil prokurátor slovné spojenia „hypoteticko-teoretická rovina; špekulatívny charakter, bagatelizovanie až ospravedlňovanie obžalovanej. Z obsahu nielen ich písomných posudkov, ale najmä z výpovedí na hlavnom pojednávaní po poučení ako znalcov bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že svoje znalecké názory vyslovovali na základe potrebnej znalosti skutkových okolností, pričom v žiadnom prípade nemožno spochybňovať ich vysokú odbornú a praktickú erudíciu a skúsenosť vyslovovať v predmetnej veci názory a odpovedať na položené otázky v postavení znalcov.

V tejto súvislosti sa odvolací súd ani nestotožnil s názorom prokurátorky krajskej prokuratúry, ktorá navrhovala doplniť dokazovanie posudkom ústavu podľa § 147 Tr.por. Tu nie je podstatné tvrdenie obhajcu, či takýto ústav „existuje“ alebo nie. Taktiež v súlade s § 147 Tr.por. je možné hovoriť o výnimočnom a obzvlášť závažnom prípade. Vedecké osobitné posúdenie, vzhľadom na už vykonané rozsiahle znalecké dokazovanie na hlavnom pojednávaní, nie je potrebné. Tento svoj záver opiera senát odvolacieho súdu nielen o kvantitu znaleckej činnosti, keď na hlavnom pojednávaní bolo vypočutých 10 znalcov, ale aj už spomínanú teoretickú a odbornú, praktickú erudíciu týchto znalcov. Opakovane tu senát odvolacieho súdu pripomína, že znalci vypočutí na hlavnom pojednávaní neprednášali svoje názory na danú vec, akoby na „vedeckej konferencii“, ale po zákonom poučení ako znalcov. Z obsahu takto vykonaného dokazovania podrobne uvedeného aj v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku pritom vôbec nevyplýva, že by títo znalci vykonávali svoju znaleckú činnosť (§ 142 a nasl. Tr.por.) v hypoteticko-teoretickej rovine, že by špekulovali, že by bagatelizovali, resp. až ospravedlňovali konanie obžalovanej.

Pokiaľ aj prokurátorka krajskej prokuratúry uvádzala, že takéto znalecké doplnenie dokazovania ústavu nariadil už Najvyšší súd SR, s tým sa odvolací súd nestotožnil. V odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Tdo/17/2014 zo dňa 16. apríla 2014 (rovnako v uznesení Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23To/74/2014 zo dňa 1. augusta 2014) je uvedená táto forma doplnenia dokazovania len ako alternatívna možnosť, pričom prioritou v doplnení dokazovania bol „výsluch znalcov obhajoby...“ (pozri citované uznesenie Najvyššieho súdu SR str. 8 na konci prvého odseku).

Ďalej sa senát odvolacieho súdu nestotožňuje s názorom prokurátora v tom, že by na hlavnom pojednávaní nedošlo k podstatnej zmene - zásadnému zvratu v dôkaznej situácii. Tu je potrebné uviesť, že obsahovo sú výsledky doplneného znaleckého dokazovania na hlavnom pojednávaní prakticky totožné, dokazovaním uskutočneným už na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom dňa 19. augusta 2013, ktoré dokazovanie vtedy viedlo odvolací súd k zrušeniu odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa a k oslobodeniu obžalovanej podľa § 285 písm. b/ Tr.por. spod obžaloby - rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23To/51/2013 zo dňa 19.8.2013, na odôvodnenie ktorého na tomto mieste odvolací súd tiež poukazuje. Nesprávnosť procesného postupu pri doplňovaní dokazovania na tomto verejnom zasadnutí, vyslovená Najvyšším súdom SR (citované uznesenie vyššie), bola súdom prvého stupňa odstránená v súlade s vysloveným právnym názorom Najvyššieho súdu SR.

Obžaloba, ale najmä pôvodný odsudzujúci rozsudok významne vychádzal pri svojom závere o vine obžalovanej zo znaleckého posudku MUDr. Kovaľa. Na ďalšom hlavnom pojednávaní tento znalec ale v nadväznosti na doplnené znalecké dokazovanie pripustil, že u maloletého M.H. mohlo ísť o tzv. „atypickú pneumóniu“, teda o pneumóniu bez typických (vonkajších) príznakov.

Ku skutkovému hodnoteniu konania obžalovanej v odvolaní prokurátora v tom, že táto konala rýchlo, rutinne, povrchno, zanedbala svoje elementárne povinnosti pri poskytovaní zdravotnej pomoci, dokonca že nemala mať ani skutočný a úprimný záujem o zdravie ošetrovaného dieťaťa, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaná pri prvom, ale tiež druhom vyšetrení maloletého M.H. postupovala v zhode s príznakmi, ktoré zistila vyšetrením maloletého (vyšetrenie a uskutočnenie posluchovej, zistenie anamnéz rodinných, osobných, epidemiologických, alergických, liekových, kontrola pokožky, dýchanie, akcia srdca, kontrola ústnej dutiny) a stanovením diagnózy a nasadením liekov, vrátane antibiotika.

Pri druhej návšteve maloletého M.H. u obžalovanej podľa prokurátora už išlo u maloletého o také závažné chorobné prejavy, ktoré jednoznačne svedčili o tom, že maloletý má zápal pľúc. Preukázateľný problém pri tejto druhej návšteve bolo to, že dieťa má zvýšenú teplotu nad 39°C (v ambulancii bola nameraná teplota dokonca pod 37°C) a pri vyšetrení bolo zistené mierne inspiračné dispnoe, dokonca potenciované plačom dieťaťa. Pri vyšetrení dýchania maloletého M.H. obžalovaná zistila, že toto je čisté bez vedľajších fenoménov, stranovej diferenciácie a tachypnoe. Pokožka bola vlhká a ružová, akcia srdca pravidelná a ozvy ohraničené. Obžalovaná preto správne zamerala svoje liečebné úkony na zistené problémy - inspiračný nádych a teplotu. Priamo v ambulancii podala maloletému lieky - Rektodelt a inhaláciu adrenalínom (maloletého takto úspešne aj v minulosti už liečila). Po inhalácii okrem zlepšenia vonkajších prejavov dieťaťa vyšetřila dýchanie dieťaťa so záverom, že toto samé dýcha, inspiračný nádych je nepočuteľný a dýchanie je čisté.

Toto bolo pre obžalovanú ako lekárku vedúce k tomu, že nevykonávala ďalšie vyšetrenia, na ktoré v odvolaní poukazoval prokurátor, ale len rozšířila liekovú liečbu o Fenistil a Diazepam. Následne po poučení matky o kontrole po 4 dňoch, v prípade neopakovania problémov, resp. ihneď u lekára v prípade zhoršenia stavu, poslala dieťa do domáceho ošetrovania.

Z vykonaného znaleckého dokazovania, ale aj výpovede obžalovanej vyplýva, že auskultačne sú zistiteľné nasledovné príznaky svedčiace pre zápal pľúc a pohrudnice. Jedna strana pľúc je slabšie počuteľná, prítomné sú piskoty, vrzgoty, chrapitus, kašeľ, úzkostný výraz tváre, prešedlosť okolo úst, horúčavosť tváre. Ak však odhliadneme od obrany samotnej obžalovanej pre zistenie, či takéto príznaky dieťaťa v čase druhej návštevy malo, nepostačuje len tvrdenie poškodenej matky maloletého M.H. Tu senát odvolacieho súdu poukazuje na výpoveď svedkyne J. H., ktorá pri druhej návšteve pomáhala obžalovanej vyšetřovať a ošetrovať maloletého M.H. Táto svedkyňa spontánne a podrobne popísala nielen vyššie uvedenú činnosť obžalovanej, ako ošetrojúcej lekárky, ale aj veľmi podrobne popísala, v akom stave bol maloletý M.H. pri vyšetřovaní v ambulancii. Svedkyňa uviedla, že dieťa bolo plačlivé, zahlienené, malo soplík. Nič mimoriadne si svedkyňa nevšimla, nekašľalo ani sťažene nedýchalo, nešlo ani o namáhavé dýchanie. Nevydávalo žiadne chrčivé zvuky, ktoré by bolo počuť voľným uchom. Výslovne svedkyňa uviedla, že dieťa nechřčalo. Táto svedkyňa teda nevytvrdila o žiadnych alarmujúcich príznakoch progresívneho zhoršenia zdravotného stavu maloletého dieťaťa.

Pritom z hľadiska medicínskeho bolo v obžalobnom návrhu kladené obžalovanej za vinu, že nebrala do úvahy priebeh ochorenia, ktorý poukazoval na možnosť invazívneho bakteriálneho ochorenia - pleuropneumónie a nebrala zároveň do úvahy jednoznačný progres takéhoto ochorenia s jeho alarmujúcim príznakom. K tomu aj vzhľadom na vyššie uvedené senát odvolacieho súdu uvádza, že pri obidvoch návštevách maloletého M.H. v ambulancii obžalovanej nič nenasvedčovalo ani pre možnosť invazívneho bakteriálneho ochorenia - zápalu pľúc a pohrudnice, pretože obžalovaná zistila dobré dýchacie cesty. Taktiež nebol preukázaný pri druhej návšteve progres tohto ochorenia dokonca s jeho alarmujúcimi príznakmi.

Z hľadiska medicínskeho k možným príčinám vedúcim k smrti maloletého M.H. sú významné aj nasledovné vyjadrenia znalcov. MUDr. Brezina uviedol, že v prípade 65% zdravej masy pľúc u maloletého, táto masa bola dostatočná, aby dieťa mohlo dýchať. Znalec MUDr. Strejc uviedol, že aj pri bakteriologickom pôvode pneumónie môže dôjsť aj k syndrómu neočakávaného náhleho úmrtia tak, ako u jedinca bez prejavov ochorenia.

Za situácie, keď ani „ex post“ sa viacerí odborníci nevedia jednoznačne zhodnúť na tom, či smrti maloletého predchádzala postupná etiológia invazívneho bakteriálneho ochorenia - pleuropneumónia, alebo či išlo o ochorenie v dôsledku bakteriovej superinfekcii chrípky Klebsiella pneumónie (H1N1) - náhle a neočakávané udusenie - asfyktická príhoda, resp. či k uduseniu došlo v dôsledku vdýchnutia obsahu žalúdka do dýchacích ciest pri zvracaní, pričom ani vykonaná zdravotná pitva nepotvrzuje ani nevylučuje ani jednu z týchto možností, nie je možné žiadať, a to aj pod hrozbou trestnej zodpovednosti, aby v tomto konkrétnom prípade možnú až k smrti vedúcu chorobu zistila lekárka už pri výkone lekárskej služby prvej pomoci.

Prečinu podľa § 149 ods. 1 Tr.zák. sa dopustí ten, kto z nedbanlivosti spôsobí inému smrť. Obžalovaná nielenže nevedela, že môže nastať smrť maloletého pacienta, ktorého ošetrovala, toto ani nemohla vedieť (§ 16 Tr.zák.), a to práve s poukazom na vyššie uvedené rozdielne názory o ochorení maloletého, ktoré viedlo k jeho smrti. Za nepredvídateľný následok v podobe smrti (v pochybnostiach v prospech obžalovanej) nemôže niesť lekár zodpovednosť, ak inak poskytol nebohému pacientovi lekársku starostlivosť zodpovedajúcu ním zistenému ochoreniu, pretože medzi konaním lekára a smrťou pacienta v tomto prípade nie je príčinná súvislosť.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné zamietol.

2) K odvolaniu poškodenej J.. N. F. senát odvolacieho súdu uvádza, že výrok o odkázaní poškodenej s uplatneným nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie podľa § 288 ods. 3 Tr.por. je výrokom obligatónym. Tento výrok musí súd vždy urobiť, ak obžalovaného spod obžaloby oslobodí. V tomto prípade poškodená ako strana v konaní nebola oprávnená proti tomuto výroku podať odvolanie, a to napriek tomu, že ide o výrok o náhrade škody, ktorý sa jej dotýka. Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie poškodenej J.. N. F. podľa § 3X6 ods. 1 Tr.por. zamietol, pretože odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.